

Káli-Horváth Kálmán verseiből

Úgy ölelj, és úgy szeress...

Eljönnek hozzánk a halottak.
Magukkal viszik a sóhajunkat
oda, ahol szótlankok a voltak,
oda, hol a könnyek apadnak,
oda, ahol frissen fáj a múlt,
ahol a jelen jövőbe fakult,
mintha régen meg is történt volna.
Egyszer porba hullt egy morzsa
bajszáról a mindent teremtőnek,
annak, aki parancsol a kőnek
szülni embert, fakasztani forrást.
Ne csak magadnak légy,
feledj gyomorkorgást!

Ölelj, ölelj, szeress, szeress!
Bukik a Nap, a Hold is elcsepeg.
Csillag sincsen, oly kopár az űr.
Eláll a lélegzet, vérzek legbelül.
Mint kóbor árny, ki égbe les
vágyva bánón, örök fájón
siratva az életet,
gyászolom, mi odalett.

Úgy ölelj, és úgy szeress,
mint ki tudja, vége lesz!
Hogyha végbe zár a létünk,
hagyjunk nyomot itt, hol éltünk.
Ölelj, ölelj, szeress, szeress!

Jönnek, jönnek a jajunkért,
könnyben pácolt sok bajunkért,
jönnek szóért, rossz vérünkért.
Ne feledjük azt, ki itt élt s halt hozzájuk térve
három napra, három éjre.
Öröklángú, Isteni fény.
Azóta is Ő a Remény,
víg Örömhír, szent Költemény.

Jönnek ők nagy zsákat hordva,
átkainkat beleszórva, messze vinni sóhajunkat
oda, ahol könnyek, gondok
elmállanak, mint a lombok
termőfölddé az avarban.

Ne legyél most zavarban.
Ölelj!
Szeress!
Még szabad vagy!

2017. február 5.

A szerző Meztelen zsoltár című első verseskötetéből.

Pünkösd

Láng a lelkem. Erre keltem
rossz álomból meggyötörten.
Orgonának dallamára,
orgonának illatára,
zsenge tavasz hívására
közelít az Isten.

Mint az illat, mint a hang,
hömpölyög a Lélek.
Ugyan, mit beszélek?
Emberszóval mondhatatlan,
kézírással írhatatlan fények
szívünkben zenélnek.

Engedd hatni a lángnyelvet.
Benned virágot bont.
Áradni nyisd a tűzszirmokat.
Élet lesz, amit mond.
Meghallva Megváltónk szavát,
bölcs lesz a sok bolond.

2016. május 15.

Pillanat

A mulandó az szép.
Mi szép, az mulandó.
A mulandóság örök.
A szépség untató.
Mulat a mulandóság.
Vígkedvet játszik a szépség.
Mi van, vég nélkül szűnik.
A pillanat örök nagy kékség.

Gitárból röppen a dallam.
Húr rezeg, feszül.
Melódiát fakaszt.
Hangtest szentesül.
Homlokunk tágra zárva
rezonál mennyei hangra.
Mellünkből felfakad,
szóra kap Isten hangja.

Lánggra lobban az Ige.
Hangteste örökké élő.
Mindent formázó ének,
végtelen táguló lét Ő.
Bennünk, ha szól a dallam,
akár csak hangjegy, szólam,
örök pillanat fénye
ragyog fel homlokunkban.

2016. október 12.

Előhang

Szavam van a borról is,
a kenyérről és porról is;
szavam van a bűnről is,
az igazról s a hűről is;
szavam van a jóról is,
a szívrepesztő gondról is;
szavamban halál rezonál,
gyarlóságunk felzabál;
torkomban lüktet öröklét,
szavalom szabadság örömét;
szavam van a mostról is,
a vég nélküli múlttól is;
van szavam a vanról is,
s arról, ami még nincs is;
szavam életet is szól,
gyermekéért sír, dalol;
azokért, kiknek nincs jövő,
kiket orvos abortál, s szülő;
kik nem születnek csak halnak,
kiket fülek meg se hallnak;
sírok emberért s a földért,
barátért és ellenségért;
friss vízért és eleségért
s azokért, kikért szem nem könnyez,
kiknek tágas ajtó nincs, csak ketrec;
azokért, kiknek sóhaj terem,
kiknek a közöny lételem;
hazámért is szavam zengem,
szeretem s ő szeret engem.

Zsoltárom: magzat. Meztelen.
Felsír vérzón, lepeltelen.
Isten árvája, az vagyok.
Titka az én titkom.
Dalolom.
Falj belém!
Kitárom homlokom.

2017. március 22.

Ötsoros

Vérzem a múltat és élem a jelent.
Végzetem érzem, szívembe nyelem.
A végtelent, mit be nem fog a szem,
Istenre hagyom.
Benne meglelem.

2016. február 1.

Tánc

(Balogh Tibor: *Cigány asszony tánca az angyallal című képére*)

Bronz arcú asszony
karol egy angyalt.
Sápadó szépségű
kecses virágszálat,
ki mintha máshol, más térben élne,
s hologram lépne e bús földi térbe,
oly tünde alakja,
időtlen lénye.
Nincs benne önzés.
Maga a béke.

Látja a titkot.
Jól tudja, mit hoz a jövő, a végzet,
a sorsformáló Ős-Örök Lényeg.
Mennyei végzés, küldetés várja:
elröptetni a cigányasszonyt
az angyalföldi bálba.
Téridón lép át.
Dimenzión libben
új Máriát üdvözölni
alázatos hitben.

Szárnya kitárva, mozdul a lába,
faluszéli, mezítlábas cigánycsárdásra.
Karja derékon, ölelik vállon.
Szürreálisan valódi álom.
És odafönn, arany, reggeli fényben
trombiták sírnak Isten szívében.
Teremtő könnyez, szent szája rezzen:
„Múltján és jövőjén megkönyörültem!”
S a cigányok anyja, mint aki hallja,
büszke derűvel járja és ropja.

Víg kedve árad. Lelke kitárva.
Áldásként tágul a hetyke világra.
Szeretet benne. Senkit sem vádol.
Otthonra talált a megvetett vándor.
Istenes szent ő, lelke egy népnek.
Ember ne látná, csak az égiek szépnek?
Barna keblében ki van? Találd ki!
Ős anyaszívében Ábel és Káin,
Hunor és Magor és fáraók népe,
India tüze gyúl parázs szemében.

Forrása, kútja, hús vize, Krisztus.
Élete többé nem labirintus.
Szabad madár újra,
ahogyan volt régen.
Visszakupja szárnyát,
hona van a fényben.
Táncuk mily légies, utat bontnak felhők,
millió égitest ringatózik keringőt.
Szárnyuk suhogása kvantumködöt oszlat.
Cigányasszony mennyben táncol szende
angyaloknak.

2017. február 11.

Rejtőzködő Isten

Rejtőzik az Isten kerekmindenségben.
Elgömbölyödik a puha őszi szélben.
Óvva minket bújik, titkon szívbe száll,
Párás parázsszeme folyton visszavár.

Isten könyörülj meg, ugyancsak szenvedünk.
Küldd el szabadítót, mint ígérted nekünk.
Ne hagyj minket tőled örök távol esni,
engedj Uram atyám jövődönkbe lesni!

Rejtőzik az Isten kerekmindenségben.
Elforog Ó napként csillagboltos égben.
Nem mutatja arcát, nem szól, nem is durcás.
Türelme kiforrja idők vége-hosszát.

Isten nélkül vad magány az életünk.
Nem így volt ez, másképpen volt jó nekünk.
Ott az ékes Édenkertben volt hazánk.
Teremtőnkben gyönyörködtünk, ha szólt hozzánk.

Az Úr még rejtezik tán, de bizalmunk benne.
Mi vagyunk egyedül önmagunknak veszte.
Hogyha por leszünk, mit a köd lep el,
tudjuk, jó Atyánk, magadhoz veszel.

2016. május 19.

Erő

A szó akkor erős, ha gyenge vagy,
s szólni mersz hamiskás hangokat.
Nem komponálsz meg, ki légy.
Vállalod magad, mint csúcs veszélyt.

A tett akkor erős, ha gyönge vagy,
s nem segít ösztön, se sanda agy.
Könnyeid derűsen vállalod.
Tudod, hogy múlandó állapot.

Nem vetítesz, nem sugallsz álmokat.
Kinyitott tenyérrel magad vagy.
Testbeszédeden nincs lepel.
Szabad vagy, zajtalan létezel.

2017. július 4.

Istentjászó

Istenem!
Ha nem is vagy, legyél.
Létezésem száz pokolba ér.
Tágas univerzum kalapom.
Feketelyuk szívem.
Hallgatom.
Benne lüktet minden.
Hangtalan.
Pupillámban lényed.
Arctalan.
Istenem!
Ha nem is vagy, legyél.
Száz kezemmel osztalak
szertesztét.
Mindenséged hittel markolom.
Istentested szótlán majszolom.
Örök titkod furdal.
Bennem vagy.
Nincsszerelmed dermed.
El nem hagy.
Istenem!
Ha nem is vagy, legyél.
Bolond szavam haragot remél.
Hogyha értem gyúlna
szent mérge,
boldog lennék
látva szentséged,
s nem hazudnám
önmagam
Néked.

2016. június 10.

Magánymorzsa

Maroknyi magányom zsebembe teszem.
Tenyeremben elfér. Meg ne less, te szem.
Ne lássa senki, ha elvesztem eszem.
Bármit sütsz ki ma, én meg nem eszem.
Eldugom magam kenyérke belébe.
Maradj kívül rajtam, lengj el azúr égbe.
Nem jöhetsz oda, az Isten testébe,
hol lélek lapul, mint egy egerke.

2015. december 2.